

[C. J. F. Sven.]

forsikring. Begrundelsen for at gaa over til Forsikringsforbund, saaledes som det er anført i den foran anførte Udvalgsbetænkning, kan i og for sig være særdeles plausibel, idet Formaalet alene skulde være at befri de forsikringspligtige for at betale for meget i Præmie. I Udvalgsbetænkningen er der nævnt en Række Tal, der skal dokumentere, at de ikke gensidige Selskaber anvender et uforholdsmæssigt stort Beløb af Præmien til Administration, herunder Akkvistion. Desværre er de opførte Tal af en ret gammel Dato, og det er derfor muligt, ja, vel endog sandsynligt, at der ikke kan bygges alt for meget derpaa. Personlig maa jeg erkende, at jeg finder forskellige Forsikringsselskabers Administration alt for kostbar. De Pa-læer, et nogenledes velrenommeret Forsikringsselskab finder det nødvendigt at installere sig i, maa jo til syvende og sidst betales af de forsikrede; endvidere er Akkvistionsomkostningerne utvivlsomt alt for høje, og alt for mange Penge medgaar til at kapre Forsikringer fra andre Selskaber. Imidlertid er det jo en ganske frivillig Sag, om man vil benytte det ene eller det andet af Selskaberne, og i Længden vil der vel ogsaa blive et mere rimeligt Forhold, end der tilsyneladende hidtil har været, mellem de forlangte Præmier og de udbetalte Erstatninger. Er det en frivillig Sag, hvor man vil forsikre sig, ser jeg derfor heller ingen Grund til, at det offentlige skulde blande sig i den enkeltes Dispositioner; man maa huske paa, at de Folk, det her drejer sig om, ikke er saadanne Personer, som ikke meget vel forstaar, om en Ting er dyr eller billig. Derfor tør man vel heller ikke helt afvise de fra forskellige Steder med en ikke ringe Styrke fremhævede Betragtninger, at de ikke paa Gensidighed hvilende Selskaber frembyder visse Fordele fremfor de gensidige, og ingen faar mig til paa Forhaand at tro, at Folk blot for deres Fornøjelses Skyld skulde gaa hen og betale mere for deres Forsikring, end de er nødsaget til; saa dum har man ikke Lov til at antage, at specielt denne Klasse af Befolkningen skulde være. Hvis man alligevel skulde ind paa den Tanke, der ligger til Grund for Forslaget om Forsikringsforbund, synes Bestemmelsen i § 15, 2det Stykke, noget ejendommeligt, men da i det hele Spørgsmaalet om Omorganisering af Forsikringspligten maa undergives en særdeles nøje Drøftelse i Rigsdagsudvalget, skal jeg ikke paa nærværende Tidspunkt komme nærmere ind derpaa. Kun skal jeg udtale en Beklagelse over, at det af Socialministeren nedsatte Udvalg ikke har søgt at skaffe sig Tal-

materiale, der laa nærmere op til det nærværende Tidspunkt; jeg synes, de private Selskaber med Rette i den Skrivelse, de under 24. November d. A. har udsendt, har kunnet beklage sig derover.

Det stillede Forslag om Refusion til Sygekasserne af udbetalte Dagpenge er noget, der af Ministeren er foreslaaet paa Trods af det nedsatte Udvalgs Indstilling, Tillæg A. Sp. 4401—4406. Vi maa ganske henholde os til de af Udvalget anførte Betragtninger og mener ikke, man kan gaa med til de foreslaaede Ændringer.

Endelig vil efter Lovforslaget den i 1927 indførte à jour-Føring med Kronens Værdi af alle Erstatningsydelser blive ophævet, idet sidste Stykke i § 22 i den nu gældende Lov stryges. Dette vil mit Parti ikke kunne gaa med til; Udviklingen paa det økonomiske Omraade berettiger ikke til paa ny at forhøje Erstatningsydelser, ligesom man jo ikke kan overse, at Ydelserne efter Ulykkesforsikringsloven gennemgaaende er noget rigeligere end for de øvrige sociale Love. Udgifterne er anslaaet til godt 1 Mill. Kr. Overfor et saa betydeligt Beløb, som skal bæres af Erhvervene, maa der udvises en særlig Betænkelse.

Efter at jeg nu har haft Lejlighed til at udtale mig om de enkelte Lovforslag i den Socialreform, som her er forelagt til Behandling, skal jeg samle mine Udtalelser om Reformen deri, at vi kan tiltræde den højtærede Socialministers Udtalelse ved Fremsettelsen af Lovforslaget, Sp. 873 i Rigsdagstidende, at Socialreformen som en neutral Opgave bør samle alle. Kun maa der herved bemærkes, at om Gennemførelsen i Enkeltheder af denne i og for sig neutrale Opgave ogsaa er neutral, kan ikke ensidigt afgøres af den ene Part i det Samarbejde, der naturligt maa etableres. Jeg tvivler ikke om, at den højtærede Socialminister mener, at hans Forslag i enhver Retning er neutralt, ligesom jeg heller ikke betvivler hans Udtalelse om, at han ikke er gaaet, som han kalder det, med uvedkommende Bihensigter til Sagens værdige Løsning. Rent subjektivt er Forholdet i saa Henseende ganske klart, men om det ogsaa objektivt er muligt for et almindeligt dødeligt Menneske — og mere er jo dog selv den højtærede Socialminister ikke — at se væk fra hele sin politiske Indstilling, ja, det er et helt andet Spørgsmaal. Den højtærede Socialminister formaar neppe i den Grad at spalté sig selv saaledes, at han ved Forberedelsen og Udformningen af de foreliggende Lovforslag har sat Socialisten og